

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi K. C.
o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 sierpnia 2016 r., sygn. akt IV Ca (...)
wydanym w sprawie z wniosku W. Z.
przy uczestnictwie K. C., J. M., W. M., J. M., B. W., E. W. i Z. T.
o zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2018 r.,
zażalenia uczestniczki postępowania K. C.
na postanowienie Sądu Okręgowego w P.
z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. akt IV Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił wniosek K. C. o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 sierpnia 2016 r., sygn. akt IV CA (...) oraz odrzucił skargę K. C. o wznowienie postępowania wniesioną w tej sprawie jako spóźnioną.

Sąd wskazał, że skarżąca powołała podstawę wznowienia z art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. twierdząc, że doszło do podrobienia postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 1 września 2011 r., sygn. akt I NS (...), poprzez błędne oznaczenie nieruchomości, której dotyczył wniosek W. Z. o stwierdzenie zasiedzenia. Podniosła, że o tym fakcie dowiedziała się w chwili zapoznania z treścią wniosku o stwierdzenie zasiedzenia, wszczynającego postępowanie, w którym uczestniczyła, błędnie jednak wskazując jego datę jako „27 marca 2017 r.” zamiast „27 marca 2014 r.” Zdaniem Sądu skarżąca nie zachowała trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi, bowiem „dowiedzenie się o podstawie wznowienia” oznacza powzięcie wiedzy o okolicznościach uprawdopodobniających, a nie wykazujących, że do podrobienia dokumentu doszło (art. 407 § 1 k.p.c.). Skoro okoliczność mająca uzasadniać wznowienie była jej znana w toku postępowania, powinna być już wówczas zgłoszona i odpowiednio wykazana. Wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania został oddalony wobec niewykazania przesłanki braku zawinienia.

Skarżąca wniosła zażalenie na powyższe postanowienie w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, skutkujący przyjęciem, że doszło do przekroczenia terminu na złożenie skargi przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c., a tym samym bezpodstawnie odstąpiono od zbadania istoty sprawy.

Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 22 stycznia 2018 r. odrzucił zażalenie w części zaskarżającej oddalenie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania jako niedopuszczalne.

Sąd Najwyższy zważył:

Zażalenie nie zawiera wniosku o poddanie kontroli w trybie art. 380 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 listopada 2017 r., którym oddalono wniosek K. C. o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania. Oznacza to, że ocena zasadności zażalenia musi ograniczać się do zarzutu kwestionującego prawidłowość ustalenia złożenia go z opóźnieniem. Skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym, przy czym termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia (art. 407 § 1 k.c.). Skoro podstawa wznowienia była znana skarżącej

już w toku postępowania, którego wznowienia dochodzi, gdyż powzięcie wiedzy o oznaczeniu nieruchomości i istniejących w tym zakresie wątpliwości powinno nastąpić już w 2014 r. niezachowanie terminu jest oczywiste, a odrzucenie skargi prawidłowe.

Judykatura zgodnie przyjmuje, że bieg terminu z art. 407 § 1 k.p.c. rozpoczyna się z dniem, w którym strona dowiedziała się o podrobieniu lub sfałszowaniu dokumentu, co nie jest tożsame z uzyskaniem przez stronę pewności co do jego podrobienia lub przerobienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r., II PZ 13/13, nie publ.). Chodzi tu zatem o dowiedzenie się o okolicznościach uprawdopodobniających fakt podrobienia lub sfałszowania dokumentu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 r., III CZ 20/08, nie publ.), a takie okoliczności bez wątpienia wystąpiły po stronie skarżącej jeszcze w toku postępowania o zasiedzenie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie. O wynagrodzeniu ustanowionego z urzędu pełnomocnika skarżącej orzeczono zgodnie z § 16 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016, poz. 1714).

jw